

Neumann
Mariska,
ra, Szent-
nyi Ninka,
yal Irma,
g Ilona és
és Jankó,
ay Andor,
Jenő, Ba-
sika, H t-
nka Ottó,
ike, Veres
a, Weber
ányi Imre,
, Steiner S.
ezglakról

megtörtén-
son, kinek
élete és
z, hat szí-
adó-hivatal

ban közölt
ték: Hófer
er József,
Neumann
ő, Parsch

A.

án szobrot
on jobban
mlékezem,
mosogatni.
Herzfeld
és Vilike.
Nincs ki-
ánk e nyár
ide vágó
mennyiség-
ett hozzám
szolni tán
i közé. —
domásul a
belőled, ha
és Berczi.
nektek is,
leveletek

Istvánka :

en.

KIS ÚJLAP

... SZÖRNYÜSÉG! IGY CSUFFÁ LENNI! (Lásd a 398. lapon.)

Szerkesztő Forgó bácsi.

VILLÁM-SUGÁR.

— Elbeszélés a vörös-bőrű indiánusok földjéről. —
(Képekkel.)

Magyarította *Donászy Ferencz.*

(Folytatás.)

VANGURA tanácskozássra hívta össze a törzs főnökeit. Elhatározták, hogy meghívókat küldenek a rokon törzsekhez és jó barátokhoz.

Nagy ünnepséget rendeznek annak örömére, hogy annyi sápadt képű fogoly esett a hatalmukba.

Vangura aztán elő vezetteté a foglyokat. A teton főnök felállt és megrázta karjait, hogy csak úgy csörögtek rajta az ezüst és arany percek.

— Valamennyien meg fogtok halni! kiáltá korgó torok-hangon, mely mint ha a föld alól jönne.

— Mikor? kérdezte a trapper hidegen és merészen.

— Még ötször fog kelni és lemenni a nap.

Azután intett, hogy vezessék vissza őket a fogságba.

— A lelkem fáj, ha erre a két szegény gyerekre nézek; pedig bátran viselik sorsukat. Szinte megbámultam őket a kinos menet alatt, míg a tetonok ide hurczoltak. (Lásd a képet a 389. lapon.) Némely férfi is tanulhatna tőlük, mormogá a trapper, mire Budai csak mély sóhajjal felelt. Azután bátorítani, vigasztalni kezdték társait, noha önmaguk sem igen hittek a menekülésben.

Feri azonban egyben törte a fejét; de nem szólt, nehogy veszélyes tervében megakadályozzák.

Lovaikkal együtt ugyanis Villámsugár kedves harci ménje, Koposeh is a tetonok kezébe került. A trapper csudákat beszélt e gyönyörű, szénfekete állat okosságáról és sebességéről. Feri, aki mindenféle kedvességgel egészen magához szoktatta, nem egyszer győződött meg a felől, hogy urának minden szavát érti és a legkisebb hívásnak is engedelmeskedik.

Látta, hogy a többi lóval együtt ezt is a közös legelőre csapták, melyre csak egy vén harcos vigyázott. Így hát csak az éjszaka leszállását várta, midőn ember, állat álomba merül.

Nem sejteté senkivel kötelékeinek véletlen meglazulását. Annyira tágan volt, hogy kezeit könnyű szerrel huzhatta ki belőlük. Széles, rövid vadász-kését sem vették észre a vadász-inge alatti tüszőjében. Egy nyisszantással szét vágta a szorító szíj-jakat, midőn a nagy evés-ivás után végre az egész törzs álomnak adta magát.

Az örök a bejárat előtt keresztbe feküdve egymáson, hortyogtak a bőséges lakoma után s társai is elgyötörve a fáradalmaktól és szenvedésektől, mélyen aludtak.

Ferinek egy pillanatig össze szorult a szíve, hogy itt hagyja őket. De azután megerősíté magát azzal a gondolattal, hogy az ő megmentésükre kockáztatja meg veszélyes kísérletét.

Lassan vágta el a bőroket lefogó szíjakat és kimászott alattuk a sátor hátsó részén. A legelő szintén ezen az oldalon terült el. Nem köllött sokáig hasmánt csúsztatni, hogy meglássa az öreg harcost, aki szintén az igazak álmát aludta. Az indián-lovak megérzik az idegent s nyertéssel adnak jelt.

Feri azonban ennek is tudta a módját. Egy marékkal letépett az erős szagu vadzsályából s bedörzsölte vele magát. Így bátran a lovak közé csuszhatott. Átkerülve a tulsó szélre, háromszor a prairie*) tücsök czirpelését utánozta.

Ezzel a jellel csak akkor szokta Villámsugár a lovát hívni, midőn veszélyben forgott. Koposeh, a fejét figyelőleg felkapva, jött is; de nem ám vágatva, hanem lassan, legelészve, a legmagasabban álló füvet keresve, hogy észre ne vegyék... úgy, hogy Feri is csak akkor látta meg, midőn száraz, nemes fejét hizelgőn a vállához dörzsöle.

Mint valami jó barát, úgy ölelte Feri a nemes állatnak büszke hajlásu

*) *Prairie* (olv. prerí = vad-mező, mező-vadon).

nyakát. A nyergén felejtett szerszámokkal sietve fölszerszámozá, azután hason csuszva kifelé kezdte vezetni.

Midőn már jó messzire értek a legelőtől, elvágta az első lábait nyugózó béklyót és a nyeregbe szökött.

— Szökünk, Koposeh! Rajta, előre!

A következő pillanatban a derék állat előre nyújtott nyakkal, de zajtalan vágatással repült tova az éjszaka homályában.

Nap-költekor már egészen más, de tökéletesen ismeretlen s vad tájékon vitte tovább, tovább, lankadatlan sebességgel. Feri egészen a maga ösztönére bízta a nemes lovat, mert bizton remélte, hogy haza talál a Fekete-lábuak törzséhez.

Midőn azonban dél-tájban fával, bokorral sűrűn benőtt szakadékba jutottak, Koposeh megállt és halkan nyihantott.

Feri leugrott a nyeregből, mert megértette, hogy inni és legelni akar; ő maga pedig a bokrok sűrűjébe vonult, hogy addig egy keveset pihenjen.

Már-már könnyű álom akart pilláira lopózkodni, midőn Koposeh halkán, intőleg fölnyerített, azután zajtalanul melléje törtetett a bokrok közé.

— Ellenség közeledtét érzed, Koposeh? kérdé nyugtalanul.

A mén orr-öblei tágultak és halkan vihogott.

Pár pillanat múlva csakugyan léptek zaja hallzott. Feri ereiben az utolsó csepp vér is jéggé dermedt, mert Véres-kezet látta egy teton indiánnal rejtek-helye felé közeledni.

Görcsösen ragadta meg egyetlen fegyverét, rövid nyelű kését, azután sziv-dobogva hallgatózott, mert a két ellenség az ő rejtek-helyéhez egészen közel, leült a forrás partjára.

— No, most beszélhetsz bővebben. Az előbb egy őzet csápáztam, azért küldtelek el az üzenettel, szólalt meg Véres-kéz, dohánnyal kínálva meg a tetont.

— Nehéz-mokasszin megvitte a vén szkvavnak Véres-kéz üzenetét, hogy vigyázó legyen, valameddig ő a tetonok vendége.

Hadd gyönyörködjek a fehér-arczu foglyok halálos kinjaiban.

— Hihi! Ez lesz az ünnepek legszébb része. Majd meglátjuk, milyen pofát vág az a fehér kereskedő, kinek Budai a neve, mikor Véres-kéz a szemébe kaczagva, megmondja neki, hogy lánya nála fog maradni és utolsó lesz a rabszolgálok között, nevetett ördögi hahotával a pusztai haramia.

— Véres-kéz nagy főnök. Ellopta a fehér férfiú lányát, kit az a fél-szemű szkvav őriz a szomszéd völgy közepén álló magaslaton, melyen egyetlen egy vörös czedrus áll, beszélte tovább az indián.

— Ugyan-ott van Véres-kéznek is a tanácsa már régtől fogva. E magányos tájra ritkán téved ember, a szomszéd völgybe pedig soha sem. Véres-kéz először sok, sok pénzt, tüzes vizet és egyéb drágaságot akart a lány apjától váltság-díj fejében kicsikarni; de most nem köll neki semmi. A multkori meggyalázás óta csak boszura vágyik.

— Véres-kezet elfogták a fehérek? kérdé bámulva a teton.

— El, a ravasz kutyák. Törbe ejtették. De Véres-kéz a szakadékba ugorva, a sűrű bokrok ágain sértetlenül a fenékre kapaszkodott és nevetett a fekete-lábu ebek haragján, felelé érdesen a haramia, miközben a napra pillantva, felállott.

— Vangura azt izente, Véres-kéz siesen. Induljunk hát szaporán.

A teton is felállott. De egyszerre bámulva kiáltott fel:

— Huugh! A Nehéz-mokasszin nyomokat lát! Ki fogja kutatni a sűrűt, nem rejtőzik-e itt valaki?

Ferinek egy pillanatra elállt a szive-ve-rése. Ha a teton csak egy lépést teszen a sűrűbe, meglátja őt és Koposeht.

— Bolond! Ki járna itt? A mi nyomokat látod, riadt rá türelmetlenül Véres-kéz. Jer!

Az indián szótlánul engedelmeskedett, Feri pedig megkönnyebbülten sóhajtott és rövid hála-fohászt bocsátott a magasba esodás meneküléséért.

Már a hallott beszélgetés közben megvillant eszében, hogy fölkeresi a szomszéd völgyet és ha csak lehet, megszabadítja Budai leányát. Ilyen könnyű és alkalmas pillanat többször tán nem is kínálkozik, még ha rá akadnának is erre az ismeretlen kettős völgyre, mert a szomszéd völgy csakis ennek egyik ága lehet.

Csakugyan helyesen sejté. Midőn felkapaszkodott a szakadék oldalán, a távolban vékony füst-oszlopot látott felszállani egy magas szikla-csucsról, melynek tetején egyetlen egy, de óriási nagyságu vörös czedrus állott.

— A Vére-skéz rejteke! Ez az! Nem lehet más! mormogá öröm és reménység között. És mivel ellenségei már messze jártak. Koposeh hátán egyenesen neki indult a füst-oszlopnak, mely csakugyan az elhagyotthoz hasonló erdős szakadék közepéből nyult fölfelé és olyan jól el volt rejtve, hogy midőn hosszú keresés után rá akadt, semmi ösvényt sem látott, mely fölvezetett volna a megközelíthetetlen meredekségű szikla-csucsra.

Tanácsalanul töprengett, hol kísérelje meg a felmászást, midőn Koposeh egyszerre csak figyelmeztető nyihogással egy bokrok-tól fedett barlangba hatolt, mire ő is utána menve látta, hogy a barlangból rejtett ösvény vezet a szikla-csucs tetejére, mellette pedig egy forráská csörgedez alá halk csobogással.

Kését erősen a markába szorítva haladt fölfelé. A tetőre érve, hangokat hallott a bokrok mögött.

Közelebb csuszva, a czedrus alatti tisztáson mindenféle rablott holmival tul-tömött nyílt elejü kunyhót látott, mely előtt egy fiatal leányka és egy vén, fél-szemű indián-asszony beszélgetett.

A leányka kikészített szarvas-bőrből készült s rojtokkal ezírázott indián szabásu ruhát viselt; de ragyogó kék szemeiről, fehér arczáról rá lehetett ismerni a fehér szülők gyermekére.

— Ez Anna! Budai Anna! Mennyire hasonlít az édes apjához! gondolá megin-

dultan. És anélkül, hogy tovább is tétovázna, a tisztásra ugrott.

A fél-szemű vénség ijedtében visitani kezdett, mint egy törbe került keselyű, mire a lányka is ijedten a kunyhóba akart menekülni.

— Anna! Én jó barát vagyok! Atyádhoz, Budaihoz vislek. Jer, sietve köll menekülnünk! kiáltotta Feri.

— Igazán! Atyámhoz? sikoltá, boldogan hozzá rohanva, mire a vén asszony gyorsan a kunyhóba szaladt s annak faláról egy hosszú fahéj-tülköt kapott le, melynek vész-hirdető hangja egy-két mértföldre is elhallatszik.

Feri azonban gyorsabb volt és kicsavarta a kezéből. Erre a csoroszlya gyorsan puskát kapva le, rá sütötte Ferire. Anna rémülten felsikoltott.

— Nem talált! kiáltá Feri és a vén vad-macsákára rohant. Izmos gyerek létére, egy percz alatt gombolyagba kötötte erős szarvasbőr-szijjakkal, és hogy ne visíthasson, fogatlan száját is betömte.

— Igy ni! Legalább idő előtt nem árulja el menekülésünket. Gyorsan, Anna! Te valami élelmi szert kerits, én pedig jó fegyvert és lő-szert keresek össze. Aztán Isten nevében gyorsan odább e veszedelmes helyről!

Pár percz mulva minden, ami kellett, össze volt szedve és a megkötözött vén asszony, mint valami foga vesztett kigyó, dühében tajtékozva látta, mint tűnnek el a rejtek-uton. Es lenn a türelmesen várakozó Koposeh hátára ülve, szélsebes vágatással menekültek el.

VIII.

(Az üldözés. — Véletlen találkozás. — A kelepce. — Bátor-szív. — Ujra a tetonok közt. — A fehér bizonok. — Aggodalmas órák. — Égőcsillag. — Két tűz között. — A haramia vége. — Apa és leánya. — Buesu a jó barátoktól. — Boldogan hazafelé.)

Csak midőn a szakadékos völgyet már jó messzire elhagyták, mondott Annácska megindító hálával köszönetet megszabadi-

is tétó-

visitani
keselyű,
kunyhóba

! Atyád-
ette köll

boldogan
ny gyor-
k faláról
le, mely-
nértföldre

és kicsa-
a gyorsan
re. Anna

és a vén
ek léte-
lőtte erős
visíthas-

lőtt nem
n, Anna!
én pedig
ze. Aztán
veszedel-

ni kellett,
özött vén
ett kigyó,
tűnnek el
ssen vára-
ebes vág-

- A kelep-
k közt. —
k. — Égő-
ia vége. —
tól. — Bol-

gyet már
Annácska
negszabadi-

tójának, mire ez is elbeszélte, mint akadt össze atyjával, Budaival, ki azóta folyton csak elveszett leánykáját keresi.

Koposeh pedig ez alatt, jóllehet kettős teher szakadt rá, lankadatlan vágatott tovább. Csak midőn alkonyatra szállott a nap, figyelmeztette őket a pihenésre.

Feri alkalmas rejteket keresve, Koposeht leszerszámozta, azután ők is falatoztak egy kevés szárított szarvas-hust és kukoricza-kenyeret, mert tüzet nem gyujthattak, nehogy ez fényével árulójuk legyen, noha Feri most már nem félt, mert jó dupla-csővű fegyver és elegendő puska-por volt a keze-ügyében.

A TETONOK KEZEI KÖZÖTT. (Lásd a 390. lapon.)

— Feküdj le, és aludjál bátran! Majd én virrasztok, szólt falatozás után gyöngéden Annácskához.

— És te? kérdé a lányka.

— Majd én is alszom. Ne félj, Koposeh éberem őröködik felettünk.

Ugy is volt. Az éj minden veszély nélkül mult el. Midőn másnap óra telt óra

után az egyforma sebes ügetésben: Ferinek úgy tetszett, mint ha ismerős tájra jutottak volna.

Megállította lovát és a nyeregben fölemelkedett, hogy jobban tájékozassa magát.

Csakugyan jártak erre. Megismerte különös alakjáról a távolban setétlő keskeny

erdő-részt azokkal a különösen álló szömrösze-facsoportokkal.

— Jó helyt járunk! kiáltá ujongva. Ó, te derék, okos Koposeh!

Annácska, ki mögötte ült a nyeregben, szintén kíváncsian tekintett körül. De egyszerre halálra válva elsikoltotta magát.

— Az indiánok! Az indiánok! Már észre vettek bennünket

Vad ordítás harsant fel a hátuk mögött, és hátra tekintve, Feri egy csapat tetont látott megeresztett kantár-szárral rohanni utánok. Megismerte őket a bal fülük mögött lengő bagoly-tollakról és hosszú-nyelű lándzsáikról.

— Előre, Koposeh, előre! kiáltá Feri szilajul, mire Koposeh szügyébe vágott fejjel repült tova a rónán.

— Ha beérnek, inkább meghalok, sem hogy újra e vad nép foglya legyek! mondá elszántan a hős-lelkű lányka.

— Ne félj! Isten megsegít! vigasztalá összeszorított ajkakkal Feri, és újra meg újra sebesebb vágatásra ösztönzé lovát.

Óra mult óra után a legkinzőbb aggodalomban. Az üldöző indiánok hol hátra maradtak, hol eltűntek, de megint csak előbbre kerültek s ilyenkor harsány harci rikoltozás között rázták lándzsáikat.

Igy folyt az üldözés életre-halálra való vágatással késő délutánig, midőn az üldöző indiánok ugyan messze elmaradtak, hanem Koposeh is lankadni kezdett a kettős teher alatt.

Feri remegve látta, mint zihál, mint lohadnak-emelkednek bordái és hogy hörgő fuvással szívja be a levegőt. Kétségbe eseten tekintgetett körül. De hiába, sehol sem látott a menekülésre utat.

Az üldözők ordítása pedig újra felsüvöltött a távolban.

— O Istenem, segíts meg bennünket! imádkozott a lányka, Feri pedig segélyt keresve tekintett a magasba és újra kedveskedő, biztató beszéddel tüzelte paripáját.

Ez hörögve száguldott tovább. Véknýáról és orr-öbleiből rongyként szakadozott a hab, hortyai forró párát löveltek, de

azért hatalmas szökésekkel vitte őket egy szoros utnak szakadéka felé, melynek közepén egyszerre csak, füleit hegyezve, ismerős vihogást hallatott és minden tagjában reszketve az iszonyu megerőltetéstől, megállott.

Feri kétségbe esetten tekintett körül. Azután pedig azt hitte, hogy álmodik... mert a szakadék szikláit mögül Villám-sugár és Égő-csillag ugrottak eléjük lövére emelt fegyverekkel.

— Anna! Mentve vagyunk! kiáltá leirhatlan öröm-ujongással. Azután lelken-dezve mondá el, hogy az üldöző ellenség, egy teton csapat, nyomon követi őket.

— Villám-sugár látta és messziről megismerte az ő bátor, fiatal barátját. De hányan is vannak azok a teton ebek? kérdezte.

— Hatan vagy nyolczan!

— Villám-sugár kelepczébe fogja csalni őket, hogy hirt ne vihessenek övéiknek. Gyorsan utánam!

És megragadva az örvendve nyihogó Koposeh kantár-szárát, tiz harcosának suttogó hangon valamit mondva, a szakadék tulsó végére mutatott.

Alig hogy a szoros-ut másik végén lévő sűrűségben rejtezködő táborba értek, már hallani lehetett a tetonok lovainak csatogását, kik az üldözés hevében, minden óvatosságról elfeledkezve, vakon rohantak, a szökevények nyomait követve, a szorosba.

Alig értek azonban a közepéig, minden oldalról felbödült a fekete-lábuak éles harci kiáltása és elől-hátul, jobbról-balról rájuk szegzett puska-csövek, mérgezett nyilvesszők hegyei vették őket körül.

A düh és félelem vad ordítása röppent el ajkaikról, midőn látták, hogy menthetlenül veszve vannak, ha megkísérlik a küzdelmet. Azután Villám-sugár parancsoló felszólítására magukba fojtott dühhel rakták le fegyvereiket s engedték magukat megkötözni.

Mind a nyolczan a táborba vitték, ahol most Feri elmondta menekülésének és Anna megszabadításának történetét.

(Vége következik.)

ELÉGEDETT TÁRSASÁG.

(Képpel a 392. lapon.)

NEM vagyunk mi uri nép,
Nem kívánunk kanapét.

*A homok is jó puha,
Nem is szakad el soha.*

*Napernyő sem kell nekünk;
Süsse a nap a fejünk.*

*Falusi magyar gyerek
Egy kis naptól nem szepeg.*

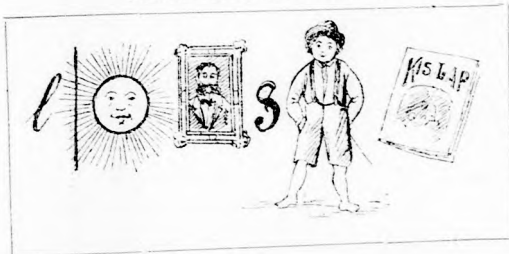
*Czifra játék-szerünk sincs,
Labda, sip és más ily kincs.*

*Minek is? Van sok egyéb!
Fényes kavics van elég.*

*Tudunk nótát, magyarost,
Tündér mesét aranyost.*

*Szegény gyerekek vagyunk,
Mégis jól elmulatunk.*

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyv.”

Százötven elbeszélés, gyermekek számára írta
Hoffmann Ferencz. Negyedik javított kiadás,
tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben.

A TUDÓS EGEREI.

EGY jeles természet-buvár, aki sok-felé
járt-kelt a világban kutatások végett,
tanulmányok czéljából hosszabb ideig szán-
dékozott Keletindia egyik városában időzni.
E végből egy kis házat bérelt és benn-
szülött szolgát fogadott.

Nagyon meg volt elégedve a házzal is,
a jámbor, szelid szolgálival is; de pár nap
mulva nagy bajt vett észre: tömérdek
egér lepte el a házat s össze rágta még
a könyveket, irásokat is.

— Segítek én rajta! gondolá a tudós.

És hozatott egér-fogót, nem is egyet-
kettőt, hanem egész tucattal, elhelyezte a
ház minden részében és meghagyta a
szolgának, hogy minden reggel nézzen
utána, szedje ki az elfogott egereket. Mind-
járt másnap kérdezte, került-e egér a
csapdádba?

— Igenis, ötöt vettem ki, felelt a szolga.

— Nagyon jól van. Pár nap alatt kipusz-
tulnak.

Azután minden nap azt jelentette a
szolga, hogy öt-hat egeret talált az egér-
fogókban. Csak az volt a furcsa, hogy a
számuk azért csöppel sem fogyott; csak
ugy czinczogtak, futkostak éjjel és egyre
több kárt tettek. A tudós sehogy sem értette
a dolgot s végre gyanakodni kezdett. Elő-
hívta a szolgát.

— Egy hét óta már, ugy-é, legalább har-
mincz egér került bele a csapdádba?

— Volt az talán negyven is.

— És mit csináltál velök?

— Kivettem őket, amint parancsoltad.

— Helyes. De azután mit tettél velök?

— Mit tettem volna? Eleresztettem őket.

— Szerencsétlen! Hiszen így soha sem
pusztulnak ki. Meg köllött volna ölni őket.

— Megölni? Nem, uram, azt nem tehe-
tem, nem is fogom soha tenni.

Kitünt, hogy a szolga annak a vallás-
nak hive, mely tiltja az állatok megölését.
És a tudós, hogy az egér-hadtól szabadul-
jon, kénytelen volt más szolgát fogadni.

ELÉGDELT TÁRSASÁG. (Lásd a 391. Japont.)

NÉVNAPI BOKRÉTA.

*Ma van a, ma van a
Mamám neve napja,
Ezt a szép bokkrétát
Tőlem ma ő kapja.*

*Isten szép mezején
Örömmel gyűjtöttem,
Dalos kis pacsirta
Csattogott fölöttem.*

*És amint csattogott
Magasan az égről:
Dal fakadt nekem is
Szerető szívemből.*

*Egyszerű, tán nem is
Válik be nótának —
Mégis tán kedves lesz
Drága jó mamámnak.*

*Csak annyit mondok majd:
»Drága jó anyácskám,
Szeretlek! Szeretlek
Forrón és igazán!«*

KATICZA ÉS GÁGUCZA.

— Mese. —

(Vege.)

EGY napon együtt ültek a fő-hopmes-
terné és hajdani való liba-társai, a
mostani udvar-hölgyek.

— Tudjátok, egyszer még bajunk lehet,
szólt a fő-hopmesterné. A királyné most
is mindig csak Gáguczával beszélget bizal-
masan, őt szereti legjobban s a királynak
egyszer eszébe juthat, hogy keresse, ku-
tassa, honnan kerültünk ide. És ha meg-
tudja, talán megharagszik és módját ejti,
hogy vissza varázsoltat bennünket liba-
sorba. Tudjátok, tündér ám a keresztanyja.

— Jaj, az borzasztó volna! De mit
tegyünk?

— El köll tenni Gáguczát láb alól.

Ki is eszelték ravaszul a módját. Sug-
tak-bugtak és rövid idő múlva minden-
kitől azt hallotta a király, hogy nincs
rendjében az a dolog a fiatal királyné
ludjával. Már ugyan ki látta azt, hogy
egy hitvány lud ott lábatlankodjék a
királyné fényes termeiben. Az valami ve-
szedelmes boszorkány, lud alakjában. Még
szerencsétlenséget hoz a királyi családra!
Legjobb lesz leölni, megsütni és megenni.

Az öreg anya-királyné, a fő-miniszterek
és ország-nagyok végre mind erre unszolták
a királyt, aki végre maga is elhitte, hogy

még valami baj lehet. Kijelentette tehát, hogy Gáguczát meg kell ölni, meg kell sütni, a liba arra való.

Könyörgött, sirt Katicza királyné szegény kedves jószága életeért, de hasztalanul. A gonosz fő-hopmesterné látszólag részvétellel hallgatta s így szólt:

— No, én tudnék rá módot, hogy Gágucz megmeneküljön; de jutalomul azt a gyűrűt kívánom, melyet az ujjadon viselsz.

— Ez nekem nagyon drága kincsem, de fogd, neked adom, csak mentsd meg a szegény jószágomat!

A gonosz fő-hopmesterné átvette a gyűrűt, fölhuza az ujjára és ekkor egyszerre nagyot változtak mind a ketten. Katicza, amint végig nézett magán, újra a régi szegény liba-pásztor leánynak látta magát, szegényes ruhácskájában; ellenben az ő helyében az eddigi fő-hopmesterné állt ott mint királyné, arcban is, alakra is teljesen olyan, amilyen Katicza volt. Csak épp a szeméből nem jószág, hanem gögös, buta gonoszság látszott. És mindjárt így szólott is:

— No, most aztán kotródjál az ostoba libáddal! Mehetsz vissza oda, ahonnan jöttél.

Hát ment is Katicza. Senki sem ismert rá, mikor, ölében a vén luddal, kiment a kapun. Sajnálta biz' ő ezt a változást, de mégsem bánta valami nagyon.

— Inkább leszek újra liba-pásztor leány, hogy sem halálra jusson szegény Gágucz, akinek bár csak rövid boldogságomat köszönhettem.

Ment, mendegélt, nagy sokára haza is ért a házikójához. Nem volt már liba-serege, hogy legeltesse, de azért kísétált a patak-

hoz, hogy a sánta vén Gágucz fürödhessen. Mikor először ment oda, több rakás tollat talált a parton.

— Miféle sok toll ez itt? kérdé tünődve.

— Az én hajdani liba-társaimé, akik lerakták, mikor veled együtt jó szerencse érte őket. Szedd csak össze, hát ha még hasznát vehetjük, felelt Gágucz.

Ezalatt ott a királyi palotában nagy volt a csodálkozás, mert hogy a királyné nagyon sokban megváltozott. Nem volt többé olyan kedves, nyájas, amilyenek eddig ösmerték. Együgyű dolgokat fecsegett, minden csekélységért mérgesen szíszegett s a király néha-néha megcsóválta a fejét.

— Ejnye, utoljára is tévedett az én jó tündér kereszt-anyám. Ki hitte volna, hogy ez is megeshetik!

Hanem egy napon aztán még valami történt. A királyné az udvar-hölgyeivel a kertben sétált és mert roppant hőség uralkodott, kedvök kerkedett, hogy megfürödjenek a kristály-tiszta kis tóban. De mikor már a vízben voltak, a királyné boszusan szólt:

— Ni, egy liba is fürdik velünk! Egészen olyan, mint az a vén Gágucz. Hallatlan! Üzzétek ki!

Ezt könnyebb volt megparancsolni, mint megcselekedni. Az a liba dühös sziszegéssel rontott rájuk, csipte-marta őket, úgy hogy rémülten menekültek a part felé. Végre maga a királyné szállt szembe az ellenséggel; de vesztére, mert a liba megharapta, még pedig épp a gyűrűs ujját; nem csak megharapta, de a gyűrűt is lekapta az ujjáról. Sikoltozva futottak mindnyájan ki a szárazra, de ott ijedtek csak nagyot: a ruhájok eltűnt s mindegyiknek a helyén egy csomó liba-toll volt. És amint aka-

ratlanul is ráléptek a tollra . . . egyszerre libák lettek újra. Kétségbe esetten gágogva bujtak össze, de mit tehettek? Most már vissza tértek a vízbe, hogy boszut álljanak ellenségökön; de az nyomtalanul eltűnt.

A palotában pedig várták a királynét és hölgyeit, és mikor estére sem jöttek meg, a király aggódni kezdett, kerestette. Csak annyit tudott meg, hogy a kerti tónál látták utóljára, ahol azonban most csak egy csapat busan gubbasztó libát találtak. Keresték, kutatták s utóljára maga a király is fölkerelkedett, hogy végig járja és kutassa az országot.

Sokáig nem talált semmi nyomra, de egy napon, amint egy félre eső házikóhoz ért, szemébe tünt valami.

— Ni, az szakasztott olyan béna lábu liba, amilyen a feleségem Gáguczája volt.

Benézett a házba . . . hát mekkora volt az öröme, mikor ráismert Katiczára, aki Gáguczának egy intő kiáltására épp ekkor huzta ismét ujjára a gyűrűt és mint királyné állt ott! Lassan-lassan megmagyaráztak egymásnak mindent s Katicza végre így szólt:

— Csak úgy megyek ám vissza, ha szegény kedves Gáguczámat is magammal vihetem és nem lesz soha bántódása.

— Dehogyan lesz! Akár külön testőrséget is rendelék melléje. Hanem azt a csapat gonosz libát ott a tónál össze fogdostatom, leöletem s megsüttem.

— Nem, nem! kiáltá Katicza élénken. Gonoszat cselekedtek ellenem, de én szívből megbocsátok nekik, nem kívánom a halálukat.

— Jól van, legyen a kívánságod szerint, mondá a király.

E pillanatban hangos gágogás hallatszott az ajtóból.

— Mi kell, Gáguczám? kérdé a királyné.

De amint oda néztek, nem látták többé a béna Gáguczát, hanem aranyos köntösben csillogó tündér lebegett a levegőben és nyájas mosollyal szólt:

— Már nem vagyok többé Gágucz! Betelt a földatom: meggyőződtem, hogy jól választottam. Élj boldogul, Katicza, méltó vagy a szerencsédre. Jó szíved és hálás voltál úgy szegénységemben, mint fényes sorsodban. Áldozni tudtál jótévedért s meg tudsz bocsátani ellenségeidnek. Ezentul már semmi sem fogja zavarni boldogságodat.

A tündér eltűnt, de ígérete beteljesedett. A fiatal királyi pár aztán vígan és boldogan élt. Hanem az a csapat gonosz liba örökre liba maradt.

AZ IRIGY KOTLÓS.

(Képekkel a czimlapon, a 396. és 397. lapokon.)

NAGY sugás-bugás volt a szárnyas népesség közt, elégedetlenül rázogatták a fejöket. Legkülönösebben az öreg Kotlós néni, aki a legöregebb és legtekintélyesebb tyúk volt az udvaron, semmikép sem tudott bele nyugodni a dologba.

— Szeretném tudni, mi jutott asszonyunknak az eszébe? Eddig elég jók voltunk neki, most már pedig nem?

— Hm! Biz' ez nagyon sértő és fájdalmas ránk nézve, jegyzé meg Bubos.

— De mennyire! Mint ha bizony az a kényes Hamvas különb volna nálunknál, zsémbelt Kotlós néni. No bizony! Azért, hogy ott a grófi majorban nevedett? És hogy rátartja magát! Tudjátok mit? Szóba se álljunk vele!

— Persze hogy nem. De még meg is csipdessük.

— Nagyon okosan.

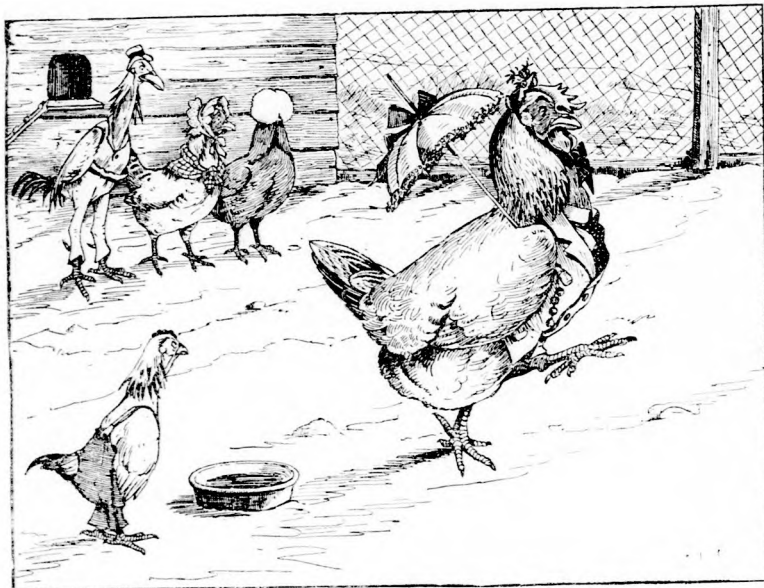
A Hamvas mihamar észre vette, hogy görbe szemmel néznek rá.

— Nem tehetek róla, nem vétettem nekik semmit, gondolá. Az az öreg Kotlós néni különösen mérges pillantásokat vet

reám. Bánom is én! Elsétálgatok egymagam is.

Es annál kényesebben járt-kelt, a többiek pedig irigykedve néztek utána. Azaz: voltaképen a legtöbben már bele untak az ellenséges állapotba, de Kotlós néni mindig újra fölingerelte őket.

Egyszer aztán Hamvas hosszabb időre

... IRIGYKEDVE NÉZTEK UTÁNA.

eltűnt. Mikor újra elő került, öt gyönyörű kis csibéske tipegett utána. Kotlós néni ez nagyon bosszantotta és mindenképp meg akarta rontani a Hamvas örömét.

— No, te híres kényes Hamvas, hát mind össze öt csibét birtál kiköltetni? Van mivel kényeskedned!

— Biz' az nem sok, felelt Hamvas szerényen. De hát nem én vagyok az

oka. Tetszik tudni, a gazd-asszonyunk nem adott több tojást alám. Bele köll nyugodnunk abba, amit gazdasszonyunk rendel.

— Üres kifogás! Ismerem én a gazd-asszonyunkat, kedvünkben jár ő mindig. No, majd azt nézd meg, mikor én vezetek elő kicsinyeket. Lesz legalább is egy tuzat, aztán nem is ilyen satnya jószágok. Az én csibéim a legszebbek az egész faluban.

Még pár napig gunyolta Hamvast, de aztán fészekre vonult, hogy kiköltse a híres csibéket, amelyekkel előre dicsekedett. Ki is kelték, de Kotlós néni kissé meglepődve bámult rájuk. Mint ha nem volna rendjében minden.

— No, az nem lehet, biztatta magát. Ezek a mostani kicsinyeim különböznek ugyan a régiektől, de bizonyosan azért, mert valami ritka szép jószágok lesznek.

Kivezette őket az udvarra, de nem engedte, hogy Hamvas közelről nézze. Még bizony csufolódna!

— Majd ha kinőttek ebből a gyerek-formájukból, akkor hadd bámulja meg őket. Addig inkább kijárok velök ide a közeli mezőre.

A mezőn jókora tó is volt, melyen a kacsák uszkáltak. Egy

napon, amint Kotlós néni egy kövér bogarat talált és hívta a kicsinyeket, hogy megossza köztök... hát egyik sem jött. Sőt el is tünt valamennyi.

— Jaj, hová lettek! Csak nem vitte el őket a kánya?

Dehogy vitte! Más valami történt velök.

Egyikök a víz partjára tévedt s örvendő kiáltá testvéreinek:

— Gyertek csak ide, milyen gyönyörű víz!
— De milyen! De jó volna bele menni!
Ezt azonban mégsem merték volna megtenni, ha meg nem pillantja őket Kacsér ur, aki vigan és hetykén uszkált a vizen.

— No, gyerekek, mit ácsorogtok a parton? mondá. Szaporán ide a vízbe, elég nagyok vagytok már, hogy uszkáljatok.

Majd én vezetlek, hamar bele tanultok.

És a kicsinyek bele gázoltak a vízbe, aztán vigan uszkáltak, mert hát nem csibék voltak, hanem... kis kacsák. Rémműlten látta ezt az öreg Kotlós és a partról mérgesen vértfogott a kicsinyek felé, hogy tüstént jöjjenek ki, mert bele fulnak a vízbe.

— Ugyan mit fecseg, tyuk koma, szólt a kacsér. Hiszen ta-

... MÉRGESEN VÉRTYOGOTT A PARTRÓL.

lán csak tudja, hogy ezek nem csibék, hanem kacsák, a mi familiánkhoz valók és ezen túl velünk fognak járni.

Az öreg Kotlós nénit majd a guta lapította meg. Most értette már a dolgot! És nem elég ez a baj, de ott sétál közel Hamvas is. Bizonyosan hallott, látott mindent. Szégyenletében elmenekült a sűrű bozótba és ott lappangott. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Szörnyűség! Így csuffá lenni! Ki hitte volna, hogy gazd-asszonyunk így rászéd. Fog majd csufolni az a kényes Hamvas! Csak ne bántottam volna! . . .

Estére mégis csak haza köllött mennie. A kis kacsák már ott hápogtak a nagy kacsák közt és feléje sem néztek a nevelő anyjoknak; de ott állt a tyuk-ól előtt Hamvas és bizony kissé gunyos hangon kérdé:

— Hát csakugyan igaz, kedves nénem-asszony? Látom, egymaga jön nagy busan, a kicsinyei pedig ott vigadnak a kacsák közt. Hát ilyen híres csibéi szoktak lenni?

Ötölt-hatolt az irigy Kotlós, hogy így meg úgy, a gazd-asszony az oka, ő nem tehet róla.

— Persze hogy nem, felelt Hamvas. De mikor én mondtam ezt, csufolt miatta. Rontani akarta örömemet öt kis csibécskémben s ime úgy megjárta, hogy egyetlen eggyel sem dicsekedhetik!

A TOJÁS-KEDVELŐ VARJU.

NEM régiben számos érdekes adatot közöltem annak bizonyására, hogy az állatok is gondolkoznak és nem csak megfontolással, hanem gyakran igen furfangosan is cselekesznek. Egy tudós kutató ugyan-erről ezt az újabb példát mondja el afrikai útja leírásában:

Afrika forró éghajlata alatt él egy varju-faj, amely nagy kedvelője a tojás csemegének. Nem egykönnyen juthat azonban hozzá, mert a madarak nagyon féltékenyen őrzik fészkeiket. Mégis van egy madár, mely ha akarná sem őrizhetné folytonosan a tojásait; ez pedig a strucz, a madár-óriás. És a fortélyos varju ezt kikémléli, aztán ott leskelődik jó csemegére.

A strucz a földre, a homokba kapart gödörbe rakja tojásait. Nem igaz, amit régebben hittek, hogy a strucz a homokba

temeti tojásait és többé nem törődik velök, a nap melegére bizza a kiköltésöket. Őrzi bizony a strucz-mama is hiven a tojásait, melyekből tizenöt, sőt husz is van a gödörben, akkorák, hogy egy-egy fölér husz közönséges tyuk-tojással. Őrzi, de néha mégis kénytelen távozni, mert különben éhen halna. Reggel és esti szürkületkor tehát elsétál vagy félórára eliséget keresni.

Ezt az időt használja föl a varju. Ámde jól tudja, hogy a csőrével nem bírja betörni a nagyon kemény héju strucz-tojást, karmaiba sem tudja fogni, mert a tojás igen nagy, nem lehet ellopni, hogy biztos helyen próbáljon vele szerencsét. Tehát mit csinál?

Mihelyt a strucz eltávozott, a varju olyan nehéz követ, amelyet csak elbir, a körmeibe fog és föl száll magasra, pontosan a strucz-fészek fölé. A magasban elbocsátja a követ, mely természetesen egyenesen lezuhan a tojások közé és össze tör néha nem csak egyet, hanem többet is. Ekkor a varju lecsap a fészekre és nagy élvezettel szürcsöli az összetört tojás szétfolyt tartalmát, mignem a strucz hazatér.

A megkárosított strucz persze mérgesen toporzékol, de nincs semmi hatalma a rablóval szemben, mert a jól lakott varju vigan fölszáll a magasba, a strucz pedig nem tud röpdülni, tehát nem tehet egyebet, mint hogy busan és boszusan bámul utána.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 23-dik számában közölt találós mese megfejtése:

A gyujtószaí.

Helyesen fejtették meg: Joó Istvánka, Jurenák Ferencz. Stein Lajos, Herzfeld Ella, Kaszás Irén és Imre, Hutter Lajos, Badics Gizella, Kövesi Jenő, Loránt Ella. Mérey Ágosta. Balogh Andor, Havas Margit, Gallatz Imre, Furmann Janesi, ifj. Körösi Károly, Lázár Mariska, Etelka és Annuska, Farkas Georgina, Ránzai Anna, Rakita Béla, Jacobi Erzsike, Günther Mariska és Magda, Pávai Vajna Gabriella, Sier Friczike, Kossaczky Gyula, Jakab Erzsí és Margit, Toldy

Ilonka és Ferike, Hampel Ferencz és József, Bienenstock Ella, Esterházy László, Weber Szeréna, Krajcsovic Ottó és Sándorka (saját irásokat kívánom látni. *F. b.*), Neményi Berta, Gerlóczy Editke, Dénes Pista, Győri Géza és Pali, Háger Ottó, Máriássy Anna és Ila, Hollaki Ferencz, Kohn Sándor, Rosenfeld testvérek, a temesvári állami felsőbb leányiskola részéről Heumann Trudi, Danielisz Margit, Jenő és Sándor, Kocsis Gizella, Salacz Emil, Francke Janka, Vatay Miczi, Hajdu Margitka, Graner Márta és Stefi, Nékám István és Ervin, Simon Béla, Halasy Valika, Boros Emmike, Herczeg Ilona és Albert, Záborszky Mariska és Dezső, Veress Bözsike, Koch Imre és Aurél, Armuth Erzi, Gaál Alice, Kis Károly, Farkas Ilonka, Mariska és László, Spitzer Jolán és Fánika, Szalkai Bandi, Schweiger Margit, Rózi és Mórincz, Herendi Böske, Witt Laczika, Diémár Kálmán, Bohrandt Lajos, Glatz Ernő, Gerber Vilmos, Magyar Mariska, Kocsiss Zoltán, Schröder Sándor és Keresztes Gyula, Vajda Marietta és Feri, Veress Gizike, Feldmann Gyula, Graefl Paula és Márta, Bakos Gábor (tépett szél, tintapoczás levelet küldeni illetlenség; erre azzal a megjegyzéssel figyelmeztettek, hogy jövőre az ilyen leveledet nem vehetném figyelembe. *F. b.*), Prazsan Róza, Hamerle Olga, Krivány Dénes és Jankó, Ranzenberger Lajos, Vadas Zoltán, Neoschil Antal, Széphegyi Ferencz, Lőrinczy Mariska, Angyal Irma, Flór Anna, Leidenfrost Pali, Schwarz József és Béla, Przybilla Jenő, Mittelmann Adél, Császár Ferencz, Zelinka Ottó, Virághalmi Juliska, Heszke Irma, Piller Géza, Berényi Irmé, Krámer Sándor, legifj. Temesváry István, Tarziu Lujza, Büttner Irmuska, Höfer Margit, Szent-Ivány Carla, Steiner Olga, Leo, Dezső, Misi és Károlyka, Lukácsy Lipót, Löwinger Ida, Krausz Irén, Kazy Livia, Kornis Rózsika, Dezső, Kornél és Laczi (hiszen alá volt írva a Laczi neve is! *F. b.*), Vincenti testvérek, Gajári István, Deutsch Hedi, Mezey testvérek, Jülek Jani és Tihamér (nagyon meggondolatlan tett volt, hogy a megfejtést »eredetben« tették a levélbe. Már csekély ütéstől is meggyulhatott volna a postán s akkor eléghet vele nemcsak a ti leveletek, hanem sok másé is, nagy bajt okoztak volna. Gyulékony, robbanó tárgyat levélbe tenni nem szabad. *F. b.*), Peisach Frida, Vilma és Lajos, Koronthály Zoltán, Szász Zsombor, Herczegh Malvina, Szitányi Matild, Eysner Frigyes, Fazekas Ida és Piroska, Szerdahelyi Iluska, Sigray István, Török Imre, Szinyei Merse Jenő, Bogay Ernő, Bolyó Pálma és Károly.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Herzfeld Ella*, *Martonvásáron*, kinek a jutalom-könyvet (*»Tündérmesék«*, világhírű szép tündérmesék, átdolgozva a magyar ifjúság számára, számos képpel, szép vászon-kétesben) a kiadó-hivatal megküldi.

A *»Kis Lap«* LII. köt. 22-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Révy Emil, Witt Laczika, Spitzer Jolán és Fánika, Csorba Menyhért, Török Imre, Glatz Ernő, Farkas Ilonka, Mariska és László, Kocsiss Zoltán, Schröder Sándor és Keresztes Gyula.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Veress Gizike. A szerencse kedvezett neked s ha a szép könyvben örömd telik, azt megelégedéssel veszem tudomásul; de érdemem nincs benne, tehát köszönet nem illet meg. — **Feldmann Gyula.** Egyet kettőt föl fogok használni belőlük. — **Egy kis szórakozott olvasóm** megfejtést küldött be, de a nevét elfelejtette aláírni; magára ismerhet arról, hogy koczka-rejtvény (gyufa, uram stb.) is van a levelében. Jelentkeztek a kis szeleburdi, hogy kicsoda? — **Varasdy Laura.** A legőszintébb szívvvel osztozom fájdalomdban. Az Egek Ura adjon nektek vigaszt és erőt a nagy csapás viselésére és oltalmazzon, mint mindnyájunk jószágos Atyja, az elhunyt jó apa helyett! — **Deutsch Hedi.** Kitünő eredményű vizsgálatodról örömmel értesültem. A szíves meghívást köszönöm, de hogy élhetek-e vele, sajna, nem egészen tölem, hanem bokros dolgaimtól függ. — **Gajári István.** Besoroztam; de azt nem ígérhetem, hogy hamar sora kerül, mert nagyon sok van előtte. — **Lányi Rudolf.** Annak a szerzőnek a neve: Wörrishöfer. — **Szilágyi Eliz és Misike.** Kérdéseitekre a *»Kis Lap«* legutóbbi számában az előfizetési felhívás már megadta a választ. — **Schönberg Irén.** Azt a nevet mindenki tudhatja, mert nem titok. De a *»Kis Lap«* olvasóinak csak *Forgó bácsi* vagyok és más czimzést nem engedek meg. — **Mezey testvérek.** A »piróga« szorosán véve afféle lélekvesztő csónak, mely egy darab vastag fa-törzsből van kivájva s melyet főképp a dél-amerikai indiánusok használnak. De most már másféle tengeri kisebb hajókat is neveznek így. — **Nemes Irén és Ödön.** A kedves megemlékezést szívből köszönöm. — **Esterházy Erzsébetke.** Azt a lapot ajálhatom Lászlónak. A régi Vicza, úgy látszik, nem hagyja a maga régi jogát. De azért, ha alkalma kerül, majd mégis csak helyet enged Irénkének, Sáríkáknak, Katiczának. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Szilágyi Eliz és Misike (Ráczkeve, Pest vármegye) *Zombory Margitkával és Gézával.*

JÓ SZIV.

A szünidei gyermek-telep javára: *Neoschil Antal* 50 krt., *Havas László* 3 frt., *Pfeifer testvérek* 2 frt 50 kr.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP

1897. évi július—decemberi folyamára :

a „Kis Lap“ 53-dik kötetére.

 JUNIUS hó végével a »Kis Lap« most folyó 52-dik kötete is befejezéshez jutván, megnyitjuk az előfizetést a jövő hóval meginduló új folyamra, a »Kis Lap«-nak immár 53-dik kötetére.

Több mint negyedszázados multja után bizonyos szükségtelen, hogy a »Kis Lap«-ot még hosszabban ajáljuk az ő olvasóinak, a szülék és a magyar gyermek-világ barátainak figyelmébe. A szerkesztőség és a kiadó-tulajdonos társaság az új, 53-dik kötet számára is az érdekes és értékes olvasmányok és rajzok gazdag és változatos sorozatát biztosította; ezek közt lesz mindjárt az első számokban egy

tündér-vigjáték.

Ez egy kedves szép mesének a színre alkalmazása, úgy hogy ügyes gyermekek eljátszhatják, amíg eddig csak olvashattak. Ezt követi

„A bűvös ajándékok“

ezimel egy épp oly kedves, mint sajátos hesezabb elbeszélés, melyről előre is bizvást elmondhatjuk, hogy minden eddigi elbeszélésektől eltérő eredetiségével nem csak érdekes, hanem meglepő olvasmányul is fog szolgálni. Minden szám közöl ezentul is kisebb elbeszélést, mesét, legnagyobb részt rajzokkal. A megjelenésre várók sorából kiemeljük a „Rontó Pali mint vendég“ s „A fortélyos királyfi“ cziműeket. Folytatása lesz az új kötetben a „Képek a magyar nemzet történetéből“ czimű sorozatnak, mely oly nagy mértékben nyerte meg a kis olvasók tetszését s nem csak okulást, kellemes szórakozást nyújt, hanem a hazafias érzületet is ápolja, fejleszti

zsenge szívökben. Viszont a „Büvészet“ rovat ezentul is sok mulatságos ügyeskedésre fogja őket megtanítani. **Költemények**, szintén rajzok kíséretében, kisebb ismeretterjesztő cikkek, **rejtvények és feladványok**, minden héten **jutalom-kisorsolással** s a régi rovatok ezentul is élénkíteni fogják a »Kis Lap« minden számát, kéthetenként pedig jövőre is

színes műmelléklet

fogja a lapot kíséni. Ez új kötetben kerül kihirdetésre és aztán eldöntésre a

„Kis Lap“ nagy pályázata,

melyben a kis olvasók nemes versenyben fognak újra vetélkedetni a kitűzendő értékes jutalmakért. Az év végén pedig külön jutalom-sorsolás lesz azok számára, kik az egész éven át legszorgalmasabban és leg-sikeresebben buzgólkodtak a rejtvények és feladványok megfejtésében.

Közel három évtizede, hogy a »Kis Lap« a magyar gyermekvilág legkedvesebb barátja, oktatója és szórakoztatója. Sorakozatok tehát, kis hiveim, továbbra is a büszkén fenn lobogó zászló alá, sorakozzanak új hives a régiekhez. Mindnyáját egyforma szeretettel fogadja táborába

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.